

MODIFICĂRILE PROTEINOGRAMEI LA BOLNAVII DE POLIARTRITA CRONICĂ EVOLUTIVĂ ÎN ȚURSUL TRATAMENTULUI CU SULF

S. Fall, G. Málnási, P. Gáspár

Mulți autori semnaleză modificări caracteristice în fracțiunile proteinelor serice, în funcție de eficacitatea diferitelor metode de tratament în poliartrita cronică evolutivă (1, 2, 3, 4, 5),

Ne-am propus să urmărim modificările proteinogramei cu ajutorul electroforezei pe hirtie, în cursul tratamentului cu sulf la 42 bolnavi, suferinzi de poliartrită cronică evolutivă (p.c.e.). Unui lot de 5 bolnavi li s-au administrat și hormoni hipofizocorticosuprarenali (cortison, supercortil, A.C.T.H. etc.). Cercetările noastre se referă la datele culese din 115 electroforegrame executate în serie, la interval de 7—14 zile, timp de 6—8 săptămîni. Pentru a introduce sulful în organism, am aplicat împachetări cu sulf, după metoda lui Moll și Mikolics (9, 10).

Înainte de tratament proteinograma bolnavilor era patologică în toate cazurile, iar valorile fracțiunilor au corespuns celor relatate în literatură: hiperгамaglobulinemia, creșterea fracțiunii alfa 2, diminuarea absolută sau relativă a albuminei, micșorarea raportului albumine/globuline.

În cursul și la sfîrșitul tratamentului am constatat la toți bolnavii o modificare treptată a diferitelor fracțiuni proteinice manifestîndu-se tendința spre normalizare sau înregistrîndu-se în unele cazuri chiar normalizarea valorilor. Această comportare a proteinogramei a fost paralelă cu ameliorarea tabloului clinic. De asemenea ea a reflectat uneori și prezența recidivelor tranzitorii (întîlnite în cîteva cazuri imediat după instituirea tratamentului).

Efectul sulfoterapiei, asupra diferitelor fracțiuni proteinice constă în următoarele:

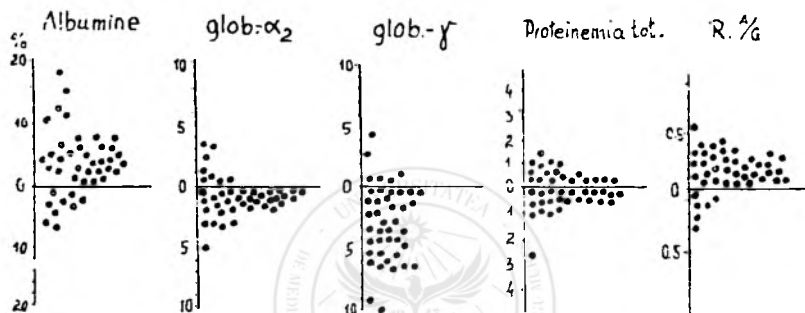
1. În ceea ce privește proteinemia totală, la terminarea curei cu sulf nu am găsit modificări remarcabile și concludente. La 18 bolnavi s-a observat creșterea proteinemiei totale, iar la 24 scăderea ei.

2. Raportul albumine/globuline a arătat o tendință evidentă de normalizare la 36 bolnavi, la care s-a constatat și ameliorarea bolii în cursul tratamentului. Raportul s-a micșorat numai în 6 cazuri.

3. Frațiunea de albumină, care înainte de tratament avea valori subnormale la toți bolnavii, a prezentat o creștere în 33 cazuri și o diminuare la 3 bolnavi. Creșterea fracțiunii de albumine a fost în raport direct cu diminuarea globulinelor. Este vorba deci și de o creștere relativă procentuală.

Modificările cele mai semnificative ale proteinogramei le-am observat însă în cazul fracțiunii globulinelor alfa-2 și gama.

4. Scăderea globulinelor alfa-2 a fost observată la 34 de bolnavi, valorile revenind la normal în 17 cazuri. (de la media matematică 11,4% la 9,2%). Creșterea acestei fracțiuni am constatat-o numai în 8 cazuri la bolnavi cu o stare generală gravă, prezentând fenomene inflamatorii acute la nivelul articulațiilor. Acest fapt concordă cu datele relatate în literatură, potrivit cărora această fracțiune a globulinelor reflectă în general procese inflamatorii acute cu caracter exudativ. Remarcăm că în aceste cazuri, titrul ridicat al globulinelor alfa-2 a putut fi redus la normal prin completarea sulfoterapiei cu mici doze de supercortil (5—10 mg zilnic, timp de 4—5 zile). Această constatare confirmă o veche observație a noastră (10) și anume că susținând o sulfoterapie persistentă prin împachetări, cantitatea de corticosteroidi necesară pentru calmarea durerilor, poate fi redusă la o doză minimă de 5—10 mg, administrată chiar la intervale de 7—10 zile. Rezistența față de sulf în aceste cazuri, pare a fi relativă, deoarece reducerea dozei de corticosteroidi la cantitatea minimă de 5—10 mg se poate realiza numai în combinație cu sulfoterapia. Se pare că sulful are proprietatea de a potența efectul corticosteroidilor în p.c.e.

Modificările proteinogramei după sulfoterapie, față de valorile inițiale.

5. Hipergamaglobulinemia a scăzut evident în 36 de cazuri (de la 25,2% medie matematică la 20,5%). Scăderea gamaglobulinelor consecutivă sulfoterapiei a atins valorile găsite după tratamentul cu corticosteroidi, cu deosebirea că a apărut mai târziu. Revenirea la normal a titlului gamaglobulinelor precede ameliorarea simptomelor clinice și evoluează paralel cu micșorarea vitezei de sedimentare a globulelor roșii. Creșterea gamaglobulinelor am observat-o numai în 6 cazuri, când tratamentul cu sulf a fost ineficace.

Concluzii

Am urmărit modificările proteinogramei la bolnavi suferinzi de poliartrită cronică evolutivă, în cursul tratamentului cu sulf, folosind metoda electroforezei pe hirtie.

Efectul sulfoterapiei se manifestă prin tendința de revenire la normal a proteinogramei patologice: creșterea absolută și procentuală a albuminelor serice, diminuarea globulinelor din fracțiunea alfa-2 și a gamaglobulinelor și normalizarea raportului albumine globuline.

Sosit la redacție: 18 iunie 1963.

Bibliografie

1. MEHL, GOLDAN: J. Zab. and Clin. Med. (1952), 1, 10; 2. LAYANI, BENGUI, de MENDE: Se des. Hop. (1952), 80, 3221; 3. TIHONRAROV V. A., V. V. ORZESOV-

SZKI: Soci. Ter. Arh. (1960), 4, 49; 4. BAIMUS P., CARARIEVICI V., BEJAN E., BRULI, B. FISCHER, D. DOCIORMAN: Studii și Cerc. Științ. Med. (Iași) (1957), 1, 35; 5. DORCA N., TR. BACIU, D. RUB: Med. Int. (1961), 12, 1673; 6. E. MORARIU: Conf. de Reum. (Cluj) (1950), V. 4—5; 7. STOIA, BERCOVICI, DRUGAN, WOLF: Reum. pract. Ed. de stat Buc. (1953); 8. MÜLLER F.: Orv. Hetilap (1960), 6, 200; 9. MOLL K., MIKOLICS F.: Orv. Hetilap (1955), 18, 496; 10. FALL S., MALNÁSI G., GYÖRGY P.: Rev. Med. (1960), 4, 428; 11. GASPARDI G., ELIAS L., VIDA M.: Reum. Baln. Alerg. (1961), 2, 81; 12. DOUGHERT Th., D. L. BERLINER: Metabolism (1961), 11, 966; 13. FAJANS S. S.: Metabolism (1961), 11, 951; 14. WUHRMANN F., WUNDERLY C.: Die Blutheiwisskörper des Menschen, B. Schwab. Basel (1952).